

27. Dărâmarea întăriturilor

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 10.1-6

Cu capitolul 10 începe partea finală a scrisorii. În capitolele 10-13, Pavel își apără apostolatul în fața adunării din Corint. Ai întâlnit deja această temă de mai multe ori în primele capitole ale acestei scrisori. Acum apostolul intră în detalii.

Nu-i plăcea să facă acest lucru, dar era necesar, pentru că de aceasta era legată onoarea Celui care îl trimisese și bunăstarea credincioșilor. În Corint erau anumiți oameni care pretindeau că sunt apostoli (deci apostoli falși) și încercau să-l pună pe Pavel într-o lumină proastă printre corinteni. Vom vedea cum au procedat. Au făcut acest lucru cu intenția de a-i despărți pe credincioșii din Corint de Pavel și de a-i lega de ei înșiși. Lucrul trist era că corinteni îi ascultau! Chiar și astăzi se întâmplă uneori ca cineva să fie lăsat să facă o slujbă într-un grup de credincioși, iar după aceea alți oameni vin să denigreze această slujbă pentru a obține intrarea pentru ei. Poate că te-a surprins să constăți cât de înclinat ești să crezi răul care se vorbește despre cineva. Este frumos să vedem cum reacționează Pavel la toate aceste suspiciuni. El nu bate cu pumnul în masă ca să-și afirme autoritatea. Poți învăța multe din felul în care îi îndeamnă pe corinteni. În privința aceasta, el calcă pe urmele Domnului Isus.

El explică foarte clar, că ia această chestiune personal la inimă, spunând: „Iar eu însumi, Pavel”. Însă el nu face acest lucru pentru a-și apăra persoana, ci slujba sa. Atitudinea lui față de corinteni este una de blândețe și îndelungă răbdare. Aceasta este o capodoperă spirituală. Este greu să reacționezi astfel, atunci când ești defăimat. În acest caz trebuie să trăiești aproape de Domnul tău, pentru că numai așa te poți comporta astfel. Poți învăța aceasta de la El, Cel care a spus: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29). Blândețea și îndelunga răbdare nu sunt mijloacele prin care cineva se descurcă bine în lume. Acolo aceasta este numită slăbiciune. În lume, trebuie să folosești un limbaj puternic, cuvinte puternice pentru a te apăra. Atunci faci o impresie, așa ajungi mai departe. Cu toate acestea, o apariție cu blândețe și îndelungă răbdare nu înseamnă deloc că ești un slăbănog sau un fricos. Și Domnul Isus a avut curajul de a spune lucrurile pe față. El le-a spus fără menajamente fariseilor și cărturarilor în față că sunt „fățarnici”. De asemenea, Pavel se exprimă în mod clar și autoritar în apărarea sa.

Ceea ce aveau de spus falșii apostoli despre Pavel citează el ironic la sfârșitul versetului 1. Se spunea despre el că se comporta foarte smerit când era cu corinteni, dar risca să aibă o gură mare când era la o oarecare distanță de ei. Deci, spune el, sper să nu fiu nevoit să dovedesc că aceste reprezentări sunt inventate din nimic. El avea să dea un răspuns fără echivoc, agresiv, celor care îl acuzau că „umblă potrivit cărnii”. „A umbla potrivit cărnii” înseamnă a vorbi și a acționa din motive trupești (carnale). Dar nu acesta a fost modul în care Pavel a abordat lucrurile care i-au ieșit în cale. Faptul că a umblat în carne și oase nu era nimic deosebit. „Carne” are în acest caz sensul de „trup”. Fiecare ființă umană umblă în carne și oase.

Lupta cu care Pavel a trebuit să se confrunte și cu care fiecare creștin credincios trebuie să se confrunte nu este o luptă împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva puterilor spirituale. Ea nu trebuie combătută cu mijloace carnale, ci cu mijloace spirituale. În Efeseni 6.10-20 este arătată armura cu care se poate lupta în lupta spirituală. Acolo găsești arme precum „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, și „rugăciunea”. Acestea nu sunt arme carnale, ci arme puternice înaintea lui Dumnezeu. Cu acestea poți obține victoria. Cu ajutorul acestora, pot fi distruse fortărețele inamicului. Ce sunt aceste fortărețe este scris în versetul 5. Ele sunt „raționamente și orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu”. Rezumat într-un singur cuvânt, aceasta este mândria omului. În raționamentul său, omul este mereu ocupat să vadă cum poate apărea el însuși în cel mai avantajos mod undeva. Nu se vorbește despre recunoașterea lui Dumnezeu ca fiind Cel superior, ca fiind Cel care este mai presus de toate. Aceasta este atitudinea pe care o întâlnești atunci când vorbești cu oamenii despre Evanghelia lui Dumnezeu. Nu te poți aștepta la altceva de la necredincioși. Din nefericire, această atitudine se întâlnește și printre credincioși, și tocmai lor le scrie Pavel.

Corinteni au fost influențați de oameni care s-au prezentat pe ei înșiși. Aceste influențe - acest spirit de gândire și de vorbire - care pătrunsese printre corinteni nu puteau fi biruite decât prin puterea lui Dumnezeu. Pentru lume, ele sunt arme prostesti, folosite de credinciosul care se luptă. Pentru lume, Biblia este o carte veche, iar rugăciunea este un semn de slăbiciune. Locuitorii Ierihonului trebuie să fi râs cu poftă când israeliții au înconjurat orașul timp de șase zile, iar în a șaptea zi au făcut nu mai puțin de șapte ture. De fiecare dată când au făcut ocolul orașului, nu s-a întâmplat nimic. Ce prostie să o faci din nou a doua zi! Dar în ziua a șaptea, după a șaptea înconjurare, s-a întâmplat. Zidurile s-au prăbușit și poporul a cucerit Ierihonul, care se credea în siguranță. Ei au învins această cetate puternică, cu zidurile ei înalte, nu prin forța lor, ci acționând exact așa cum Dumnezeu le-a spus să facă. Poate că metoda a fost o prostie în ochii locuitorilor Ierihonului, dar era totuși calea spre victorie. În acest fel s-a confruntat și Pavel cu dușmanii din Corint. În acest fel, adică în puterea Domnului și fără să te bazezi pe propriile mijloace, poți și tu să câștigi victoria asupra oamenilor care par invincibili.

Pavel va veni în Corint și împărtășește strategia, pe care se aștepta ca toți creștinii să o folosească și pe care el însuși o va folosi: să „ia în captivitate” toate invențiile falșilor apostoli și ale corintenilor influențați. Gândirea falsă este prezentată aici ca fiind inamicul. În mintea lor se formau gânduri care însemnau un pericol uriaș pentru credincioși. Prin acestea ei au fost aduși pe o cale greșită, o cale care nu ducea la Hristos, ci la ei înșiși. Singura soluție era: să ia gândurile în captivitate. Pavel avea să le arate încotro se îndreptau acești falși apostoli, ce aveau în fața ochilor lor, iar el avea să întoarcă gândirea corintenilor din nou spre Hristos și să-i facă ascultători de Hristos. Acesta a fost scopul propriei sale vieți, și acest scop era și înaintea lui pentru toți cei care au ajuns la convertire prin slujba sa. Păstrează și tu înaintea ochilor acest țel. Nu lăsa ca gândurile tale să fie denaturate de tot felul de cuvinte frumoase de la oameni care pot vorbi bine, dar care nu îți îndreaptă gândurile spre Hristos. Piatra de încercare pentru a judeca dacă ai de-a face cu un mod corect de gândire la tine sau la alții este întotdeauna: este pentru gloria Domnului Isus? Devine El mai mare prin aceasta?

Pavel era gata să pedepsească orice neascultare. Neascultarea este un păcat de bază în viața credinciosului, care nu trebuie tolerată în niciun fel. În înțelepciunea sa, Pavel nu a pedepsit imediat neascultarea. Corinteni trebuiau să arate mai întâi că au ascultat de prima sa scrisoare. Așadar, chiar și atunci când este vorba de a arăta și condamna lucrurile greșite, este nevoie de răbdare. Nu tot ceea ce este greșit este abordat imediat și în același timp. Poți și tu să împărtășești cât de răbdător a fost Domnul cu tine, cum te-a condus pas cu pas pe calea ascultării și cum a îndurat atâtea lucruri greșite din partea ta, până în momentul în care ți le-a arătat și tu le-ai putut condamna și le-ai îndepărtat?

Citește încă o dată 2 Corinteni 10.1-6. – Ce întărituri mai sunt în viața ta, care trebuie distruse?

28. Fiecăruia în cercul lui de acțiune

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 10.7-18

Noi cădem foarte ușor în aceeași greșală, în care au căzut și corinteni: să ne uităm la ceea ce avem în fața ochilor sau să fim atenți la aparențe. Cineva cu o înfățișare frumoasă, bine făcut, suplu în mișcări și, în plus, cu un trecut bun, ne impresionează mai mult decât un bărbat slab, care merge stângaci și aduce un mesaj simplu. Falșii apostoli au avut ochi pentru această slăbiciune umană a corintenilor și au găsit intrarea prin ea. Pavel nu era o figură atât de impresionantă.

El le spune clar că, dacă acești oameni au spus deja că sunt ai lui Hristos, atunci el era în orice caz. Cu siguranță ar trebui să știe asta. Se putea lăuda cu autoritatea pe care i-o dăduse Domnul. Falșii apostoli nu puteau spune asta. Această autoritate nu era menită să-i distrugă, ci să-i edifice. Pavel și-a văzut întotdeauna slujba și autoritatea în funcție de binele adunării și nu a folosit-o pentru propria plăcere. Și în aceasta l-a urmat pe Domnul său. Domnul Isus nu și-a folosit niciodată autoritatea pentru a Se apăra. Întotdeauna a folosit-o pentru a interveni pentru gloria Tatălui Său. Când Pavel și-a folosit autoritatea pentru a distruge, a făcut-o din dragoste pentru corinteni. El a distrus acele lucruri și gânduri din ei care nu erau în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Astfel, ei erau din nou capabili pentru a primi din nou instrucțiunile înălțătoare ale apostolului.

El nu trebuia să se rușineze de folosirea autorității sale. El nu a abuzat de ea, așa cum fac uneori liderii spirituali din zilele noastre. Pavel a fost acuzat că a încercat să-i sperie pe corinteni prin scrisorile sale. Potrivit unora, el a folosit un limbaj amenințător în sensul de: Ai grijă, dacă nu ascuți ce-ți spun, vei avea probleme! Dar a amenința este diferit de a avertiza. Avertismentul înseamnă că dorești să îl faci pe celălalt să conștientizeze anumite pericole, astfel încât să le poată evita. El va fi recunoscător pentru asta. A amenința înseamnă a insufla teamă, iar avertizarea se face din grijă. Pavel i-a avertizat să nu se lase seduși de oamenii care spuneau despre el că este un dezechilibrat. În scrisorile sale risca o gură mare, dar ca persoană

ar fi unul care nu avea nimic de spus. În termeni moderni, nu avea nicio carismă. Nu poți să pui pe cineva la pământ mai bine decât vorbindu-l de rău în felul acesta. Spune-le oamenilor că este supus unor stări de spirit, că reacționează într-un fel într-o zi și altfel în următoarea, și atunci încrederea în el s-a dus.

Ei bine, Pavel spune clar că cineva care vorbește astfel este complet deplasat. Nu exista nicio diferență între scrisorile sale și înfățișarea sa. Cei care au concluzionat din înfățișarea sa umilă că nu avea curaj să abordeze nemulțumirile din rândul corintenilor s-au înșelat. În capitolul 1.23, el arată de ce nu venise încă în Corint: pentru a-i cruța. Asta era altceva decât să nu îndrăznești. Atât în scrisorile sale, cât și în înfățișarea sa, el a arătat în mod clar despre ce era vorba. Neînțelegerile erau excluse. De aici poți învăța că este foarte important ca oamenii să știe ce au în tine și să nu te comporteți diferit în diferite ocazii.

În versetul 12, ironia răsună din nou. Pavel nu a îndrăznit să se numere printre falșii apostoli sau să se compare cu ei. Bineînțeles, nu a vrut să o facă. Ei erau oameni care se recomandau pe ei înșiși. Să nu crezi niciodată pe oamenii care sunt mulțumiți de sine. Nu se pot opri să vorbească despre toate realizările și abilitățile lor fabuloase. Este uimitor cât de mulți se lasă păcăliți de acest lucru. În perioadele de alegeri politice, candidații de top evidențiază cele mai impresionante fapte ale partidului lor pentru a convinge alegătorii că partidul merită sprijinul electoratului. Ei se recomandă pe ei înșiși. În creștinism, liderii spirituali se laudă și ei cu calitățile și realizările lor, doar pentru a atrage mai mulți adepți. Nici pe departe ei nu seamănă cu Domnul Isus. Nici nu se compară cu El, ci cu ei înșiși. Singurul standard, în jurul căruia se învâрте totul, sunt ei înșiși. Pavel îi numește nepricepuți. Pentru el, acest lucru îi caracterizează suficient. Acest lucru a fost, desigur, un lucru jenant pentru acești oameni care se laudau în acest fel cu mintea lor.

Pavel nu s-a gândit la el însuși. Se gândea la Domnul și la lucrarea Sa. Domnul i-a dat o sferă de activitate pentru această lucrare. El nu a avut niciun cuvânt de spus în această privință. Și tu ai propria ta sferă de acțiune. Acolo unde locuiești. Lasă-ți lumina să strălucească în fața oamenilor care trăiesc acolo. Nu lucra într-o zonă în care știi că alți credincioși lucrează pentru Domnul. Respectă-le munca. Nici tu nu ai considera un lucru bun, dacă ai descoperi că alții au început să mărturisească în zona ta într-un mod competitiv. Acest lucru nu edifică, ci distruge. Corintul se afla, de asemenea, în sfera de activitate pe care Dumnezeu i-o atribuisese lui Pavel. Astfel, Domnul l-a pus în contact cu corinteni și le-a propovăduit Evanghelia lui Hristos.

Se vor îndepărta ei acum de el și vor asculta de oamenii care au pătruns în sfera lui de acțiune? Acești oameni voiau să se împodobească cu rezultatele lucrării pe care Pavel o făcuse printre ei. A fost o metodă iscusită, dar la care Pavel nu a vrut să participe. El nu a vrut să intre într-un domeniu de lucru în care alții erau deja preocupați să facă o lucrare pentru Domnul. El nu a vrut să se împodobească cu penele altora. Ceea ce spera el, era ca ei să crească în credința lor. Creșterea credinței lor a fost blocată de influența falșilor apostoli. Dacă ascuți de șoaptele negative despre adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, aceasta este o mare piedică în calea creșterii spirituale. Dacă credința lor va crește din nou (și acest lucru se putea întâmpla numai dacă ei condamnau influențele negative), Pavel se va bucura de mai

mult prestigiu printre ei, decât avea acum. Calea va fi din nou liberă pentru a-i instrui mai departe în adevăr. De asemenea, calea ar fi fost liberă să călătorească în alte zone, în care Hristos nu fusese încă predicat. Însă, atâta timp cât corinteni erau în continuare „copiii săi cu probleme”, a fost împiedicat să facă acest lucru și a trebuit să se ocupe de ei. Chiar și acum se poate întâmpla ca slujitorii Domnului să fie nevoiți să-și folosească timpul și energia pentru tot felul de probleme între credincioși, astfel încât nu mai au timp să propovăduiască Evanghelia celor necredincioși.

Dacă Pavel a putut merge în alte regiuni, nu a fost pentru a primi onoarea altor lucrători ai Domnului, care au adus anterior Evanghelia acolo. De altfel, nu era deloc preocupat de propria-i faimă. El spune din nou ceea ce le scrisese și în prima sa scrisoare (1 Corinteni 1.31), că trebuie să ne lăudăm doar cu Domnul, căci El este cel care aduce rezultatele. De aceea, singurul criteriu pentru a judeca dacă ai de-a face cu un slujitor al Domnului este acesta: se recomandă cineva pe sine și nu se oprește din a vorbi despre sine, sau este recomandat de Domnul, vezi că slujba lui este despre Domnul Isus? Așa îți poți da seama dacă cineva este încercat, testat.

Citește încă o dată 2 Corinteni 10.7-18. – Ce sferă de acțiune ți-a încredințat Dumnezeu?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 111-118.

Internet: www.Daniel-Verlag.de